

Arrest

nr. 149 592 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 292 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dochter, R.V., Slovaaks onderdaan, werd in het bezit gesteld van een E-kaart, geldig van 10 augustus 2012 tot 10 augustus 2017.

1.2. Op 25 november 2013 diende verzoekster een verklaring van inschrijving in als bloedverwant in de opgaande lijn van haar dochter R.V. De aanvraag vermeldde het volgende:

"(...) De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie, maanden, dus ten laatste op 25/02/2014 (datum), de volgende documenten voor te leggen:

Bewijs van inkomen van zoon/dochter of E-kaart van zoon/dochter + bewijzen dat hij/zij ten laste is van zoon/dochter: attest van onvermogen uit land van herkomst (geen inkomen uit roerende of onroerende goederen uit thuisland), bewijzen van financiële steun in het verleden (bankattest dat aantoont dat gezinslid min. 6 maanden voor binnenkomst in België al financieel gesteund werd), bewijs van inkomen van referentiepersoon, attest niet ten laste zijn van het OCMW (...)".

1.3. Op 26 februari 2014 werd ten aanzien van verzoekster de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 5 maart 2014, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid, (...) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25/11/2013 werd ingediend door (...) D.R. (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot 05/04/2014 (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

Volgende gevraagde documenten werden niet overgelegd: bewijzen ten laste (attest onvermogen – bewijzen financiële steun in het verleden-bewijs inkomsten referentiepersoon – attest niet ten laste OCMW) (...)".

1.4. Bij faxbericht van 5 maart 2014 werden bijkomende documenten van verzoekster voorgelegd, waaronder documenten betreffende de inkomsten van de schoonzoon van verzoeker, V.N., 2 documenten die niet zijn vertaald en vermoedelijk in het Slovaaks zijn opgesteld, een verklaring op eer van verzoekster betreffende haar onvermogen en documenten betreffende de inkomsten van de dochter van verzoekster, R.V.

1.5. Bij faxbericht van 2 april 2014 werden bijkomende documenten van verzoekster voorgelegd omschreven als *"- (b)ijlage 20 zonder bevel – (a)ttest OCMW – (r)ekeninguittreksels stortingen uit het verleden"*. Het betreft een verklaring *"niet steunverlening"* van 11 maart 2014 van het OCMW te Gent en rekeninguittreksels als bewijs van stortingen van R.V. aan verzoekster gedurende het jaar 2013.

1.6. Op 23 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 25 juli 2014, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 25.11.2013 werd ingediend door: (...) D.R. (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

In casu werd door de gemeente de eerste beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied genomen (dd. 26.02.2014, betekening dd. 05.03.2014) met de mededeling dat betrokkene over een bijkomende termijn van een maand beschikt om alsnog de vereiste documenten over te maken. In casu dient toepassing gemaakt te worden van artikel 51§1 van het Vreemdelingenbesluit. (Arr. RvSt. Nr 216.848 dd. 14.12.2011).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in de opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of de

partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersonen.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- verklaring op eer door betrokkene dd. 17.02.2014 waarin zij verklaart geen eigendommen en inkomsten uit roerende of onroerende goederen te hebben. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en licht toe dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is en dus niet afdoende, aangezien de opgegeven argumentatie niet ten gronde is gemotiveerd. Zij is van mening dat de opgegeven motivering verkeerd is, nu blijkt dat de referentiepersoon kan instaan voor de betrokkene.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht toe dat de redenen zoals aangehaald in het bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing niet verantwoorden. Zij stelt immers dat geen beweegredenen worden aangewend om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en zodoende kunnen de vaststellingen niet verantwoorden dat haar dit bevel werd ter kennis gebracht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet stoelt op de juiste feitelijke gegevens, alsook dat de elementen van het administratief dossier zijn miskend.

2.2. Verweerder stelt dat verzoekster dient aan te tonen dat zij onvermogen is en ten laste van de referentiepersoon en merkt op dat hij niet gehouden is om de motieven van de motieven of voor elke overweging in de bestreden beslissing het 'waarom' ervan moet vermelden. Hij gaat ervan uit dat verzoekster de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht en het middel moet worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. Hij houdt voor dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

2.3. Het eerste en vierde middel worden samen onderzocht.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd op grond van het feit dat verzoekster, in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de wet van 1980, niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon en verwijst hiervoor naar de verklaring op eer die door verzoekster werd voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat daarnaast nog stukken werden voorgelegd die van belang zijn in de beoordeling of verzoekster in casu ten laste is van de referentiepersoon, in het bijzonder de rekeninguittreksels als bewijs van geldstortingen van R.V. aan verzoekster gedurende het jaar 2013.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande het begrip “ten laste” zoals dat werd geïnterpreteerd in de zaak Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05) en de zaak Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12). Het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond en deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot. Het feit dat R.V. als burger van de Unie, zoals in voorliggend geval, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan verzoekster, de bloedverwant in opgaande lijn, die voor haar noodzakelijk is om in haar basisbehoeften te voorzien in haar land van herkomst, zou kunnen aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van die burger.

Aldus kon verweerder niet enkel rekening houden met de voorgelegde verklaring op eer van verzoekster voor de beoordeling van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

In casu is artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden, wat betreft de weigering van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, luidt artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden “zo nodig” wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering tot weigering van verblijf (zie RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de wet van 1980, “kan” of “moet” worden genomen, dient de gemachtigde in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Verweerder weerlegt de vaststelling niet dat hij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte.

De Raad kan in de wet van 1980 geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de wet van 1980 – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van deze wet die werd toegepast dient te vermelden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan de verplichting tot formele motivering.

Het eerste en vierde middel zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen of middelen niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2014 tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU